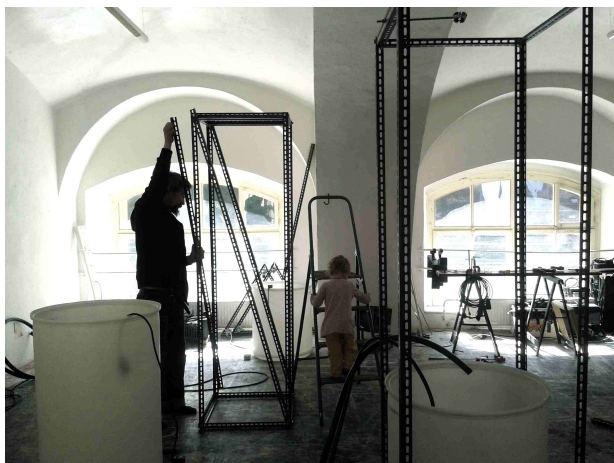

Závěrečná zpráva z tvůrčí rezidence v Egon Schiele Art Centru Apolena Vanišová: Sink | Sing, květen 2016

V Českém Krumlově jsem se věnovala přípravě projektu Sink | Sing, kterým navazuji na své předchozí práce spojující výtvarnou instalaci se scénickou akcí. V rámci rezidence v Egon Schiele Art Centru jsem se proto zaměřila na problematiku *divadelní instalace*, tedy na specifický umělecký tvar, jež vychází z divadelních principů, ale pohybuje se na pomezí divadelního a výtvarného umění. Zahájila jsem tak řadu tří projektů, v nichž se budu soustředit na výzkum možností tohoto fenoménu. Motivací pro studium této problematiky je mi snaha o uchopení pojmu, jež je sice často užíván, avšak dosud konkrétně nevymezen. S termínem *divadelní instalace* se setkávám jak u samotných tvůrců, tak u kritiků a snad i teoretiků, jeho užití ale bývá spíše nahodilé a svévolné. Protože jsem sama měla potřebu některé ze svých předchozích projektů označit za *divadelní instalace*, aniž bych měla tento termín jakkoli teoreticky podložen, ráda bych se v následujících několika letech dobrala k jeho definování.

Konkrétním cílem rezidence bylo vybudování živoucího objektu, jež bude promlouvat o našem krátkozrakém přístupu k vodě. V Egon Schiele Art Centru měla vyrůst kovová konstrukce se zabudovanými otočnými nerezovými dřezy napojenými na nádrže s oběhovými čerpadly a elektromagnetickými ventily. Systémem porůznu se otáčejících dřezů měla v určitých intervalech protékat voda a střídát se (nebo překrývat) s projektovanými obrazy směřujícími k "vodní problematice" a představujícími konkrétní lidské osudy porůznu ovlivněné vodou, jejím nedostatkem nebo naopak přebytkem. Objekt měl být rozžíván příchozími diváky, v případě performance (která měla projekt doplňovat) hereckou akcí Petra Krušelnického a Halky Třešňákové.

Během rezidence jsem však zjistila, že pokud se nemá objekt stát "pouhou" interaktivní instalací, je třeba se zaměřit především na návštěvníkovu roli v něm. Vznikl zde proto objekt, jímž v nekonečném přirozeném cyklu protéká voda. V případě, že do něho ale vstoupí člověk (návštěvník), přirozený cyklus se narušuje, voda mění svou trasu a tam, kde jí byl před vstupem člověka dostatek, vody ubývá, jinde je jí rázem naopak přebytek. Zde jsem si uvědomila, že není dobře do objektu vkládat hereckou akci, ale že je třeba hledat řešení, ve kterém se hercem / hybatelem instalace stává samotný návštěvník. Ten, pokud se dostane s objektem do přímé interakce, a bude tak již svojí pouhou přítomností ovlivňovat jeho chod, se stane z pohledu dalších návštěvníků / diváků sám hercem / hybatelem.

Tito hybatelé sice budou moci do objektu zasáhnout mechanicky, ovlivnit průtok, vypouštění a napouštění vody, jejich hlavním úkolem ale bude komunikace s vodou. K tomu zde budou mít připravené mikrofony a kamery, kterými budou snímáni, aby jejich prostřednictvím mohli ovlivňovat celkový chod objektu a proměňovat v daný čas množství a kvalitu vody na různých místech objektu. Každý jeden komunikační klíč konkrétního hybatele bude vysílat notové signály, jež budou měnit vzhled a světelnost instalace. Instalace bude sebraným zvukovým materiálem dále ozvučována a na základě průběžně vznikající zvukové nálady bude měnit svojí světelnost a strukturu projektovaných obrazů a rastrů. Myšlenka těchto proměn vychází z faktu, že molekuly vody výrazně reagují na okolní zvuk a prostředí, přičemž na základě vznikající paměťové stopy neustále proměňují svůj tvar a tak i kvalitu vody.

Po skončení rezidence v Českém Krumlově jsem se rozhodla, že prezentaci projektu dramaturgicky rozdělím na tematické díly, přičemž každý následující díl bude vycházet z materiálu sebraného během dílu předchozího. Prakticky se v nejbližší době zaměřím především na práci s návštěvníkem, tedy s potenciálním hybatelem, a budu hledat možnosti jeho propojení se s objektem, které povede k přímé divadelní komunikaci s dalšími návštěvníky, tedy diváky.

